

Колкото повече приближаваше края на освещаването, толкова по-силно започваха да бият сърцата на присъстващите. А когато Василий се обърна към тях с развълнувано сияещо лице, всички усетиха как някакъв огнен лъх облива сърцата им.

— Благословени мои чеда — каза духовникът с треперящ глас. — Преблагият бог се смили над вашето тегло и помена дома и рода на царете български. Неговата пресвета воля е благоволила да възобнови нашето царство и неговата небесна заповед ме е повелила чрез светия великомъченик Димитри да венчeya княза Тодора за ваш цар. Бог ще бъде с него и ще възвиши скиптъра на древните български царе. Тодор, Асен и Иван са от царското коляно на блажения наш княз Борил, потомък на Гаарайла, правнук Самуилов, последните владетели на българското царство с престолен град Охрид. А по майчина страна са от рода на Рюрика, руския господар. — Изведнъж гласът му стана дързък и горещ. — Благословени мои чеда, време е вече старото българско царство да се възстанови по лицето на земята. Тодори, сине мой, ела и вземи венеца на прадедите си. Носи с достоинство името на Симеоновия син, свети цар Петра, последния носител на Преславския жезъл. Увенчай с багополучен край започнатото от векове...

Всички погледи се обърнаха към Тодора, който се изчерви, побледня, и отново пламна. С приемането на новото име той щеше да продължи целото на Петър Делян, внука ~~на~~ ^{об} Самуила, на Петър Бодин, внука на Косара, Самуиловата дъщеря...

Петър... връзката между това, което е било и това което ще бъде...

Един свещеник се яви с царска багреница в ръце. Млад войвода носеше пурпурни обувки. Княз Белота поднесе върху кадифяна възглавничка златен венец. Като в сын Тодор се приближи, приближи олтаря, остави да го облекат и обуят, сведе глава пред треперящите ръце, които държаха искрящият венец над чело-